

ליל שבת קודש פרשת בשלח ה'תשס"ה

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ער"ב המדבר מהפסוק היום אם בקולו תשמעו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים צ"ה) היום אם בקולו תשמעו, זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרבותו, צריך שלא יחשוב מיום לחברו כמונא בספרים, וכן בעבודתו יתברך, לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה, כי כשרוצין ליכנס בעבודת ה', נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזו, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר מחר אתחיל, מחר אתפלל בכוונה וכבד כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי, היום אם בקולו תשמעו, 'היום' דייקא, והבן, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן עצה נוראה ונפלאה מאד בחכמת החיים, איך להצליח בכל דבר, ולחיות חיים טובים ונעימים באמת, והוא על ידי שלא ישים לפני עיניו כי אם אותו היום שעומד בו, הן בעבודת השם יתברך, והן בעסקי פרנסתו ושאר עניניו הגשמיים, לא יחשוב מיום לחבירו כלל, רק יראה לעשות כל מה שביכולתו באותו היום בלבד, כי על יום אחד אפשר לסבול הכל, וכן על יום אחד אפשר לקבל על עצמו עבודות ויגיעות בעבודת השם יתברך לרוב, ולא יהיה לו למשא כבידה כלל, כי עיקר המשא והכבדות בא כשחושב מיום המחרת, ומשבוע הבאה, ומחודש הבאה, ומשנה הבאה, אז נדמה לו שאי אפשר כלל לישא משא כבידה כזאת, אבל כשלא יחשוב רק מן היום זה בלבד, בוודאי יהיה לו כח לישא ולקבל על עצמו הכל, ולא יהיה קשה בעיניו כלל, שהרי אפשר ללמוד הרבה ולהתפלל הרבה ביום הזה, ולמה לבלבל עצמו עם העבר או העתיד, וכן בעסקי פרנסתו לא ידאג מיום המחרת כלל, רק ידאג שיהיה לו פרנסה היום, וכן שאר הצטרבותיו, וכן יעשה מיום ליום, שיחשוב רק על היום שהוא עומד בו, ואז יראה נסים ונפלאות שיעשה עמו השם יתברך בכל יום ויום, כי מי שברא יום

ברא פרנסתו (מכילתא פרשת בשלח), ולא יחסר לו שום דבר כלל, כי השם יתברך עושה נסים ונפלאות עם כל אחד ואחד בכל יום ויום, וכמו שאומרים בתפילה (בברכת מודים) ועל נסיד שבכל יום עמנו, ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת, רק עיקר הצרה היא, שאין בעל נס מכיר בנסו (גדה ל"א.), וזה מחמת שקשה לו לרכז דעתו על היום הזה, ומוחו תמיד עסוק עם העבר או העתיד, ולכן אינו מכיר את הנסים שהקדוש ברוך הוא עושה עמו בכל עת, אבל אלמלא היו מכוון ראותו להסתכל על היום הזה, היה רואה נסים ונפלאות שהשם יתברך עושה עמו.

וזה דבר ברור, שכל עיקר הצרות והיסורין שבני אדם סובלים, זה רק מחמת שמבלבלים עצמם עם מחשבות של העבר והעתיד, ואינם יכולים לכוון דעתם על היום הזה, וזה מכנים בהם פחדים וחששות וחלישות הדעת, עד שאינם עושים מה שהיו יכולים ביום הזה, ודוחים את עבודתם מיום אל יום, ואומרים, מחר אלמוד, מחר אתפלל, מחר אגמור עסקי ועניני, וכשבא למחר דוחים עוד הפעם, ועוד הפעם, עד שאינם עושים כלום, אבל כשיש לו מדה הנ"ל של "היום" אם בקולו תשמעו, אזי אינו דוחה עניניו מיום ליום כלל, אדרבה, דוחה את הבעל דבר מעליו מיום ליום, ואומר לו, מחר אקשיב לך, מחר אעשה כרצונך, היום אני שומע בקולו של השם יתברך, וכן דוחה הבעל דבר מעליו מיום ליום, עד שמתפטר ממנו לגמרי, ולכן אשרי מי שמכנים בעצמו מדה זאת בשלימות, ואינו משים לפני עיניו רק אותו היום שהוא עומד בו בלבד, ואז יראה נסים ונפלאות שיעשה עמו הקדוש ברוך הוא, ויזכה לצאת מכל הצרות והיסורין, ולחיות חיים טובים ונעימים באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות י"ד) ויאמר משה אל העם התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום, כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם, ויש לדקדק, מהו הלשון אשר יעשה לכם "היום" דייקא, וכן מהו כפל הלשון, כי כאשר ראיתם את מצרים "היום" לא תוסיפו וגו', למה נכפל עוד הפעם תיבת "היום"? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הפסוק מגלה לנו ענין השגה הנ"ל, איך עיקר ישועתו של אדם לראות בנפלאות השם יתברך, וכן לצאת מכל הצרות והיסורין שלו, הוא על ידי עצה הנ"ל של "היום" אם בקולו תשמעו, שזהו, התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם "היום", היום דייקא, שאם תכווננו ראותכם להסתכל על היום הזה בלבד, תראו את ישועת ה' בכל יום ויום מחדש, וכן אשר ראיתם את מצרים "היום" לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם,

כי על ידי השגה הנ"ל של "היום" אם בקולו תשמעו, לא תוסיפו לראות הצרות והיסורין המכונים בשם "מצרים", עד עולם, כי כולם עוברים עליכם מצד החששות והדאגות של העבר והעתיד, אבל מיד שאדם מקשר עצמו אל היום הזה בלבד, הוא נגאל מכל צרותיו וזוכה לראות בישועת ה', והשם יתברך יזכינו להכניס בעצמינו השגה זאת בשלימות, ולכוון דעתינו תמיד על היום הזה, עדי נזכה לראות בישועת ה', ובהכנעת כל שונאינו ומצרינו, במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת בשלח ה'תשס"ה

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רבינו"ל במעשה מרב ובן יחיד מעשה ח' דף קל"ב עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבינו"ל ממשיך לספר, והלך אותו הבן יחיד וסיפר לאביו, כאשר שאינו מרגיש טעם בעבודתו, כנ"ל וחסר לו, ואינו יודע מהו, כבן הוא רוצה לנסוע לאותו צדיק, כי העיקר להרגיש טעם בתורתו ובעבודתו, כי יש נעימות בתורה, וכמו שכתוב (משלי ג') דרכיה דרכי נועם, וזהו העיקר, להרגיש נעימות התורה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"א), וכן יש מתיקות התפילה, שזוכה להרגיש מתיקות התפילה בכל עצמותיו, וכמו שכתוב (תהלים ל"ה) כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך, אבל על ידי עוונות האדם, ובפרט על ידי פגם הברית רחמנא ליצלן, נכנס בו מרירות, עד שכל עבודתו הוא בבחינת מיון מרירין (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ'), ועל ידי שנוסעין אל הצדיק, ומתקרבין אליו, על ידי זה מתמלאים כל חסרונותיו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ח'), וחוזר להרגיש נעימות ומתיקות בתורתו ועבודתו.

והשיב לו אביו: איך אתה. בא לנסוע אליו? הלא אתה למדן יותר ממנו, ומיוחס יותר ממנו? לא נאה לך לנסוע אליו, כלך מדרך זו! עד שמנע אותו לנסוע, כי העיקר מה שמונע האדם מלנסוע אל הצדיק, הוא הישות והגיאות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י'), כי נדמה לאדם שהוא בעצמו למדן ומיוחס, והוא בעצמו יכול

להתפלל, ולמה לו לנסוע אל הצדיק, ובינתיים אינו מבין, שהישות והגיאות מעוורות את עיניו, והוא עדיין רחוק ממנו יתברך מאד.

וחזר ללימודו ושוב הרגיש חסרון, כנ"ל, והתיעץ שוב עם אותן האנשים הנ"ל, ויעצו אותו במקדם לנסוע להצדיק, ושוב הלך לאביו, והטח אותו אביו ומנע אותו כנ"ל, ובן היה כמה פעמים, כי הבן הזה היה מדקדק מאד במצות כיבוד אב ואם, שנקרא בדברי חכמינו הקדושים (דברים רבה פרשה ו' ס' ב') מצוה חמורה שבחמורות, ולכן לא רצה לנסוע בלי הסכמת אביו, כדי לא לצער אותו, אבל באמת מבואר בשולחן ערוך ובפוסקים (יורה דעה ס' ר"מ סעיף כ"ה) שבענין לימוד התורה ועבודת ה', אין צריכין לשאול את פי אביו, ואם מרגיש שיצליח באיזה מקום בתורה ובעבודה, אפילו אין אביו ואמו מסכימים, אינו צריך לציית להם, אפילו במקום סכנה (עי' שם בפתחי תשובה), והוא בכלל מה שאמרו חכמינו הקדושים (יבמות ה'): אמר לו אביו לעבור על התורה אין שומעין אליו, כי כולם חייבין בכבודו, ולכן לא היה להבן יחיד לחשוש למניעת אביו בזה, רק לעשות עבודתו בתמימות, וכמו שאומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' בהקדמה), שצריכין לעבוד את השם יתברך בבחינת "אחד היה אברהם", כאילו הוא יחידי בעולם, ולא יחוש למניעות מאביו או בניו או שאר בני אדם, עיין שם.

והבן הנ"ל היה מרגיש שחסר לו, והיה מתגעגע מאד למלאות חסרונו, ולא ידע מהו, כנ"ל, ובא עוד לאביו והפציר בו, עד שהוכרח אביו לנסוע עמו, כי לא רצה להניח אותו לנסוע לבדו, מחמת שהיה בן יחיד, וגם על דבר זה הזהירו רביז"ל (שיחות הר"ן ס' נ"ט), שמסוגל יותר לבנים, להיות רחוק מהם, לבלי להיות דבוק בהם לשעשע בהם בכל פעם, עיין שם, כי אם משתעשעים עם הבן תמיד, ולא מניחים אותו להתגדל ולהתפתח לבד, אזי אף פעם לא יהיה נעשה עצמאי, ולא יגיע אל מעלתו וגדולתו.

ואמר לו אביו: הלא תראה שאסע עמך, ואראה לך שאין בו ממש, וכאן היה מפלתו וכישלונו, כי נסע לכתחילה עם דעה זו, למצוא מום וחסרון בהצדיק, נמצא שכל התקרבותו היה בשקר, וטינא כבר היה בלבו מקודם, ואם כן בוודאי לא יזכה להתקרב אל הצדיק, כי ימצא בו מה שרצה למצוא בו מקודם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' ס' ל"א).

ואסרו המרכבה ונסעו, אמר לו אביו: בזה אנסה: אם יתנהג כסדר, הוא מן השמים, ואם לאו אינו מן השמים, ונחזור, וגם זה היתה טעותו, כי כשנוסעים אל צדיק, צריכין לדעת שבוודאי יהיה לו כל מיני מניעות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ע"ב), ועיקר תיקונו הוא להתגבר על המניעות, ורק על ידי זה יזכה להתקרב אל הצדיק באמת, ואדרבה כל המניעות הם רק להגביר החשק (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ו), וכל מה שיש לו יותר טרחת ויגיעות בתחילת התקרבותו, כן יזכה לבסוף לקבל יותר ויותר מן הצדיק (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"ה).

ונסעו ובאו אל גשר קמן, ונפל סוס אחד, והמרכבה נתהפכה וכמעט נמבעו, אמר לו אביו: ראה שאינו מתנהג כסדר, ואין הנסיעה מן השמים, וחזרו: וחזר הבן ללימודו, ושוב ראה החסרון שחסר לו ואינו יודע, וחזר והפציר באביו בנ"ל, והוכרח לנסוע עמו שנית, וכשנסעו העמיד אביו הנסיון כבראשונה, אם יתנהג כסדר, ונזדמן כשהיו נוסעים ונשברו שני הידות, (שקורין אקסין), ואמר לו אביו: ראה שאינו מתנהג לנו לנסוע, כי האם זה דרך הטבע, שישתברו שני האקסין? וכמה פעמים שנסעו עם המרכבה הזאת, ולא נזדמן כזאת, וחזרו: וחזר הבן הנ"ל לדרכו, בנ"ל (היינו ללמודו וכו', בנ"ל), ושוב הרגיש החסרון, בנ"ל, והאנשים יעצו אותו לנסוע, וחזר לאביו והפציר אותו, בנ"ל, והוכרח לנסע עמו עוד, ואמר לו הבן, שלא נעמוד עוד על נסיון כזה, כי זה דרך הטבע, שנופל סוס לפעמים, או שנשתברין האקסין, אם לא שיהיה איזה דבר מורגש מאד, ונסעו ובאו לקרעטשמע ללון, ומצאו שם סוחר, והתחילו לספר עמו בדרך הסוחרים, ולא גלו לו שהם נוסעים לשם, כי הרב היה מתבייש בעצמו לומר שנוסע לאותו הצדיק, והיו מדברים מעסקי העולם, עד שבסיבוב הדברים הגיעו לספר מצדיקים, היכן נמצאים צדיקים, וסיפר להם ששם נמצא צדיק, ושם, ושם, והתחילו הם לדבר מהצדיק שנסעו אליו. השיב להם: זה? (בלשון תימה) הלא קל הוא, כי אני נוסע עכשיו ממנו, ואני הייתי שם, שהיה עובר עבירה. ענה אביו ואמר לבנו: הראית, בני, מה שזה הסוחר מספר לפי תומו: והלא הוא נוסע משם, וחזרו לביתם, כי בני אדם הם מונעים יותר גדולים מן הכל (שיחות הר"ן סי' פ"א), כי בן אדם כלול מכל העולמות, ויש לו כח עצום למנוע את חבירו מלהגיע אל תיקונו הנצחי, ולכן אף על פי שהיה יכול להתגבר על המניעות הראשונות שהתלבשו בדרך הטבע, אבל על מניעה זו של הס"מ, שהתלבש עצמו בבן אדם, ודיבר לשון הרע על הצדיק, על זה כבר לא היה יכול להתגבר, כי ברית כרותה ללשון הרע שנתקבל (תנחומא מצורע), וכן דרך בני אדם להתפעל מאד מדיבורי בני אדם האומרים מבינות על הצדיק, ומוציאים עליו דיבה רחמנא ליצלן, ואף על

פי שהוא בעצמו קיבל טובה עצומה מן הצדיק, והצדיק הציל את חייו ממש, אף על פי כן, מיד ששומע איזה רשע ואיש בליעל מדבר עליו רעה, דבריו נכנסים באזנו, ונעשה מבולבל לגמרי, ואף על פי שהיה ראוי לו לברר, מי הוא הדבר הזה, הלא הוא בעל עבירה ואיש גם, אבל כך דרכן של בני אדם, להתפעל מאד משמועות רעות, ואינם מטריחים לברר אמתת הדברים, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, ואינו מכניס באזניו דיבורים של אחרים כלל, רק מסתכל היטיב מה שיכול לקבל מן הצדיק, ורץ בכל כוחו להתקרב אליו באמת.

ונפטר אותו הבן, ובא בחלום להרב הנ"ל אביו, וראה אותו שהיה עומד בכעס גדול ושאל אותו: למה אתה בכעס כל כך? והשיב לו שיסע לאותו הצדיק הנ"ל (שרצה לנסוע עם בנו אליו, כנ"ל), והוא יגיד לך על מה אני בכעס, והקיץ, ואמר שמקרה הוא, אחר כך חלם לו עוד כנ"ל, ואמר שהוא גם כן חלום שוא, וכן עד שלש פעמים, והבין: הלא דבר הוא, ונסע לשם: ופגע בהדרך את הסוחר שפגע מקודם, בעת שנסע עם בנו, והכיר אותו, ואמר לו: הלא אתה הוא שראיתך באותו הקרעמשמע? והשיב לו: בודאי ראית אותי, ופתח פיו ואמר לו: אם תרצה, אהיה בולע אותך. אמר לו: מה אתה מדבר? השיב לו: זכור אתה, כשנסעת עם בנך, ובתחילה נפל סוס על הגשר וחזרת, אחר כך נשברו האקסין, אחר כך פגעת בי, ואמרתי לך שהוא קל, ומאחר שפטרתי אותו, את בנך, עכשיו אתה רשאי לנסוע, כי הוא היה בחינת מאור הקטן, והצדיק הנ"ל הוא בחינת מאור הגדול, ואם היו מתועדים יחד, היה בא משית; וכיון שפטרתי אותו, אתה רשאי לנסוע, ובתוך דבריו נעלם, ולא היה לו עם מי לדבר, ונסע הרב אל הצדיק וצעק: חבל! חבל! חבל על דאברין ולא משתכחין! השם יתברך ישיב נדחינו בקרוב, אמן:

וזה הסוחר הנ"ל היה הס"מ בעצמו (שנדמה לסוחר והטעה אותם, ואחר כך, כשפגע שנית בהרב הנ"ל, התגרה עמו הוא בעצמו על אשר שמע לעצתו, כי בן דרכו, כידוע), השם יתברך יצילנו:

כי כן דרכו של היצר הרע, מקודם להסית את האדם לדבר עבירה, ואחר כך להרוג אותו, ואחר כך לקטרג עליו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא ט"ז.) הוא שטן הוא יצר הרע הוא מלאך המוות, ולכן צריכין להיות חכם גדול מאד, להבחין תיכף ומיד ערמומיתו, ואיך שרוצה לנתק אותו ממקור חיותו, ולהרוג אותו חס ושלום, ובפרט בענין התקרבות אל הצדיק, האדם צריך לדעת, שיקומו נגדו כל מיני

מניעות שבעולם למנוע אותו מלהתקרב אל הצדיק, כי הם"מ יודע שמיד שאדם מקורב אל צדיק אמיתי, יכניע אותו לגמרי, ולכן עושה כל מה שביכולתו למנוע אותו מלבוא אליו, ומן השמים נותנין לו רשות לנסות אותו, כי בזה בוחנים את האדם אם הוא ראוי להתקרב אל הצדיק או לא, כי לפעמים מחמת רוב חטאות האדם, אינו ראוי להתקרב אל הצדיק, ומחמת זה שומע עליו מחלוקת ולשון הרע, והכל בכדי למנוע אותו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ה'), אבל מי שחם על נפשו באמת, לא יסתכל על מניעות כלל, רק יקפוץ וידלג על הכל ויתקרב אל הצדיק, כי יבחין היטיב, שכל קיומו וחיותו תלוי רק בהצדיק, והצדיק ירפא את תחלואי נפשו, ויחזור וידבק אותו בהשם יתברך באמת, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים באמת, ונזכה לקבל מהם לימודם הנפלאה, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת בשלח ה'תשס"ה

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' צ"ט המדבר מדביקות התפילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (דברים ג) ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר, דהנה האדם צריך להתפלל בדביקות גדול להשם יתברך, אך אם לפעמים יש עת, שאינו יכול להתפלל בדביקות, אל יאמר איני מתפלל כלל, מאחר שאינו יכול לכוון בראוי ולהתפלל בדביקות, והתפלה אינה מקובלת, וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות לד:): על רבי חנינא בן דוסא שהיה מתפלל וכו', אמרו לו וכו', אמר להם אם שגורה תפילתי בפי, יודע אני שהוא מקובל, ואם לאו יודע וכו', וזהו על דרך שאמרנו, אם בדביקות, שאזי התפלה שגורה ומרוצה בפיו, מקובלת, ואם לאו, חס ושלום, להיפוך, אף על פי כן אל יאמר האדם כן, אלא יתפלל תמיד, ואם לא יוכל להתפלל בדביקות בראוי, יתפלל ככל כוחו, כי בעת שיתפלל בדביקות בראוי, אזי יעלה כל התפלות עם התפלה ההיא שהתפלל בראוי, וזה: ואתחנן אל ה' תמיד, בין בדביקות בין שלא בדביקות, בעת ההוא לאמר, היינו בעת שאזכה להתפלל בדביקות,

שהוא בחינת שגורה תפילתי בפי, והיינו בעת ההוא לאמר, שהדברים נאמרים ומרוצים בפי, מחמת שמתפלל בדביקות, אז יעלה כל התפלות שהתפלל עד עתה כנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מוסר לנו בתורה זאת, כלל גדול וחשוב מאד בעבודת השם יתברך, שלא יאמר האדם איני יכול להתפלל ולעבוד את השם יתברך עכשיו בדביקות, כי אין לי מוח מיושב, ואין תפילתי שגורה בפי, ולכן לא אתפלל, ולא אעסוק בעבודתו יתברך עכשיו כלל, אל יאמר האדם כן, רק יתפלל ויעסוק בעבודתו יתברך תמיד, בין בדביקות ובין שלא בדביקות, כי כשיבוא העת של דביקות, אז על ידי התפילה והעבודה בדביקות, יעלה את כל מה שהתפלל ועבד את השם יתברך אפילו שלא בדביקות, והכל יעלה ביחד לעשות נחת רוח גדול להבורא יתברך שמו, ואדרבה, אז יראה איך שדייקא על ידי העבודה שלא בדביקות, הגיע אל העבודה בדביקות, כי מחמת שדחק עצמו להתפלל ולעבוד את השם יתברך אפילו שלא בדביקות, ואפילו כשלא הרגיש שום טעם בעבודתו, זה בעצמו הביא אותו אל הדביקות בהשם יתברך, ולהרגיש מתיקות ונעימות נפלאה בעבודתו, כי אין אנחנו יודעים את החשבונות של מעלה, ולפעמים יש גזירה על האדם מאיזה סבה, שמחמת הגזירה ההוא אין האדם יכול לזכות לדביקות באותו שעה, אבל מיד שיעבור זמן הגזירה, שוב יכול לזכות לדביקות אמיתי, וכעין שאמרו חכמינו הקדושים (עבודה זרה ג"ה.) יסורין, בשעה שמשגרין אותן על האדם, משביעין אותן שלא תלכו ביום פלוני, ולא תצאו (היינו שלא יפסיקו), אלא ביום פלוני ובשעה פלונית, ועל ידי פלוני ועל ידי סם פלוני, עיין שם, ולכן כשמחזק עצמו לעבוד את השם יתברך אפילו בעת יסורין חס ושלום, ושלא בדביקות, סוף כל סוף יעבור זמן הגזירה, ושוב יזכה לבוא לדביקות גדול, ולכן על האדם להתחזק בעבודתו יתברך תמיד, בין בדביקות ובין שלא בדביקות, ואז יזכה לראות כמו עיניו, איך שהתחזקות זאת הביא אותו אל הדביקות בו יתברך, ויזכה להיות קשור ודבוק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות י"ד) ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, ויש להבין מהו ענין "ביום ההוא", שנראה כאילו בא למעט, "ביום ההוא" ולא בזמן אחר? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי בני ישראל מאז שיצאו ממצרים צעקו הרבה אל השם יתברך שלא יפלו עוד הפעם ביד מצרים שרדפו אחריהם, וכמו שכתוב (ש) ויצעקו בני ישראל אל

ה', אבל לא היה הדביקות שווה אצל כולם, וכמו שכתוב אחר כך, ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים וגו', כי היו אלה שתפשו אומנות אבותם להתפלל, אבל לא בתום לב ובדביקות, רק ממצות אנשים מלומדה (כמו שפירשו קצת מפרשים, עי' גור אריה על התורה), אבל מחמת שהתחזקו להתפלל ולצעוק אל השם יתברך אפילו בעת צרה ויסורין, ואפילו שלא בדביקות, זה מה שהמשיך עליהם את הישועה, ולראות במפלת מצרים לגמרי, שזהו ויושע ה' "ביום ההוא" את ישראל מיד מצרים וגו', היינו שהגיעו אל היום "ההוא", שכבר נתבטל בה הגזירה רעה, וזכו לעלות אל הדביקות בהשם יתברך, ונתגלה להם בקריעת ים סוף גילוי אלקות, עד שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, כי עלו לתכלית הדביקות, כי דייקא על ידי שצעקו והתפללו אל השם יתברך גם בעת ההסתרה, ושלא בדביקות, על ידי זה הגיעו אל הדביקות, וכמו שנאמר אצל תפילת משה רבינו, ואתחנן אל ה' בעת "ההוא" לאמר, שסוף כל סוף מגיע העת "ההוא" שנפתח הדביקות, ואז כל התפילות עולין למעלה להמשיך ישועה שלימה לאדם, והשם יתברך יזכינו לעסוק בתפילה כל ימי חיינו, עדי נזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

